

Intervju, om Karl Petters period fåordigheten.

Ehuru jag är Karl Petters närmaste man, hans beskydd och finansiär, redaktören som hjälper honom samla och foga sig, få samman fiktionstrådarna till läsbara stycken, så kan det vara svårt att överblicka hans ... textsyn, hans vittra program. Men här så, - äntligen; Karl Petters tankar om det som kommit att kallas hans 'fåordiga period'.

Sebastian Vegræus: Din litterära karriär har alltmer kommit att handla om... din fåordighet; skulle du vilja kommentera detta lite närmare?

(Tystnad)

Vegræus: ... Alltså, det sägs att dina tre verk *Letaren*, *Sms mellan K & E* och *Fartdikter!* skrivits efter ett strängt recept, ett visst sätt att uttrycka livet genom litteratur, nämligen... ja?

(Tystnad)

Vegræus: Endast, kan man tänka sig att din litterära verksamhet kan fångas i beteckningen 'fåordighet'?

Karl Petter: Som författare vill jag inte gärna kommentera mitt eget slag av litterär verksamhet. Det är ett arbete, kort och gott, envist och envetet "och i samma riktning", som den sinnessjuke filosofen sa. Och sedan: *utlevelse*.

(Tystnad)

Karl Petter: Men om du verkligen vill veta, - 'fåordigheten', som ju är din term snarare än min, är ett försök att skriva litteraturens sida fri från onödiga tecken. Idealet är *frasen som ett ting*, den flaubertska metoden som går ut på att ta bort allt som är möjligt att ta bort, så att en betydelse i balans framträder. Denna 'betydelse i balans' lär framträda vid en perfekt avvägning och sammanblandning av grammatik och semantik, dvs. mellan ordens inre och yttre, mellan teknik och ordens egna liv. Ord plus ord, blir fras, blir sats, blir mening, blir text, som blir verk... Men fåordigheten är också, hur ska jag säga, - *naturlighet*, mognad, ett sätt att skriva sig fram till nästa period, till nästa verk, till nästa strategi och teknik. - *Letaren*, *Sms mellan K & E* och *Fartdikter!* är detta, alltså: ett visst temperament som under en begränsad tid leds av böjelser för knapphet (och som tror att detta är vägen till litteraturens innersta).

(Tystnad)

Karl Petter: O mina barn!

Vegræus: Men du är trött på dem?

Karl Petter: Dem? Jag är trött på att stryka och ständigt gå minus! Och rädd för att en dag vakna upp och ha mist hela stycket!

Vegræus: Så vad väntar? En ny strategi och teknik?

Karl Petter: Det vill jag inte gärna avslöja.

(Tystnad)

Karl Petter: Men om du verkligen vill veta: mångordighetens tidevarv nalkas. Mängd, volym, detaljer, fotnoter som sträcker sig så långt ögat når; att skriva om det minsta möjliga på största möjliga sätt; ett par dagar på tusentals sidor... Allt liv ses som lika viktigt; ett grässtrå, en bagge, en konung, en Poet. Har du sett tordyveln som bestiger sanddynerna? Arbete, strävan, nöjesamhet... O omöjliga uppdrag, kom.

Vegræus: Och denna mångordighet, i vilket verk avsätts den?

Karl Petter: "Don Quijote, / ärade riddare, vise riddare, / du med den sorgliga skepnaden
bistå oss i våra äventyr, / var vid vår sida / gör vår väg, - kantad av äventyr, / att vi, likt Dig
och Rosinante, / din vackre springare, / håller visheten högst, / dygden och rättvisan, /
kärleken, likt riddarnas böcker säger; / vi lovsjunger ditt namn, / och striden är vår bästa
vila."

Vegræus: Karl Retter?

Karl Petter: Herr Näs- och Frågvis, tålmod! Men Karl Retter är vår protagonist!

Jag hade också förberett frågor om den fåordiga periodens själva effekt på Sverige, på vårt lands litterära landskap, på reception, kritik och läsare; liksom om det finns efterföljare, små arméer fåordighet som anser Karl Petter som sin ledare och förebild. Men vår författare upprepade endast den sista repliken om herr Näs- och Frågvis och sa att han skulle "hamra och hugga -stäver så det yr." Så jag lämnade lägenheten.